

Credința dreaptă nu ne folosește cu nimic, atunci când avem o viață stricată”. (Sf. Ioan Gură de Aur)

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”. (Sfântul Efrem Sirul)

Azi la Liturhie

Duminica Lăsatului sec de brânză (a Izgonirii lui Adam din Rai)

Apostol: Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Evanghelia: Matei VI, 14-21; glas 8, voscr. 8

Apostolul

„Și aceasta, fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut. Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospețe și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă; Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă. Primiți-l pe cel slab în credință fără să-i judecați gândurile. Unul crede să mănânce de toate; cel slab însă mănâncă legume. Cel ce mănâncă să nu disprețuiască pe cel ce nu mănâncă; iar cel ce nu mănâncă să nu osândească pe cel ce mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit. Cine ești tu, ca să judeci pe sluga altuia? Pentru stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, căci Domnul are putere ca să-l facă să stea. “

Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4

Evanghelia

“Că de veți ierta oamenilor greșelele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; Iar de nu veți ierta oamenilor greșelele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelele voastre. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta. “

Matei VI, 14-21

Despre apostolul de azi

Sfântul Apostol Pavel propovăduiește și învață despre modul în care trebuie să viețuim: „să umblăm cuviincios, nu în ospețe, și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă” (Rom. 13, 13), acest îndemn fiind dat și pentru noi acum, la început de post, acestea fiind faptele cele rele de care trebuie să ne ferim. Toate aceste fapte de rușine, și necuviincioase, trebuie să le evităm din viața noastră pentru a deveni buni creștini, și mai ales, ca să putem să ne învrednicim să ne îmbrăcăm în Domnul Iisus Hristos așa precum însăși apostolul ne-o spune și ne învață, iar grija de trup, să nu o deprindem spre poftă, ci doar spre ceea ce este necesar și folositor pentru mântuirea noastră. Odată ce am dobândit darul lui Dumnezeu, și am reușit cu ajutorul lui Dumnezeu să depășim în parte unele neputințe ale trupului și sufletului, să fim foarte atenți și să ne ferim să nu judecăm nici să disprețuim pe semenii noștri care sunt la începuturile nevoinței lor: „primiți-l pe cel slab în credință fără să-i judecați gândurile”, fiindcă numai Dumnezeu are puterea de judecată El însăși fiind desăvârșit în toate.

Despre pericopa evangheliei de azi

„Tu însă când postești unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.” (Matei 6, 17-18) Acestea sunt cuvintele și învățătura Mântuitorului nostru Iisus Hristos privitoare la modul cum trebuie să postim, îndemnându-ne prin aceste cuvinte ca postirea să nu o facem în mod fățarnic, ci în mod tainic așa încât numai Tatăl nostru Cel Ceresc să vadă nevoința noastră pe tot parcursul postului. Postirea fiecare dintre noi o facem pentru mântuirea sufletului nostru. Postul este un mijloc de a ne apropia mai mult de Dumnezeu, iar prin lipsirea trupului de anumite alimente, dăm prioritate nevoinței și răbdării. Când postim, nu trebuie să ne arătăm oamenilor ca și când am face ceva ieșit din comun, dând astfel impresia că facem ceva măreț, fiindcă atunci postim în mod fățarnicesc trufindu-ne cu fapta noastră și pierzând adevărata valoare a postului care este aceea de a ne smeri, de a ne recunoaște greșalele și neputințele și de a încerca prin post și rugăciune să lepădăm toate acestea. Ceea ce Domnul nostru Iisus Hristos ne învață este ca postul să-l petrecem în mod tainic, și prin post să căutăm unirea noastră cu Dumnezeu prin rugăciune și smerenie. Postul este un mijloc de interiorizare, și cere o mai mare atenție asupra propriei noastre persoane, asupra modului cum ne poziționăm înaintea lui Dumnezeu și înaintea semenilor. Din cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos, deducem că suntem îndemnați la o

postire pe care să nu o vădim celorlalți, un mod de postire lăuntric, îndreptat spre pocăință și schimbarea noastră spre bine, ori vădirea postului înaintea celorlalți, nu aduce cu sine smerenie ci dimpotrivă înălțarea sinelui. Postul nu este un mijloc de a face vădite intenționat faptele noastre cele bune la fel cum făcea fariseul în rugăciunea lui, enumerând trufaș înaintea lui Dumnezeu faptele sale bune. Postul este un mijloc și un prilej de pocăință. Postul făcut din inimă, și împlinit cum se cuvine, ne îndeamnă la trezvie așa cum spun sfinții, aducând în inima noastră un progres spre bine, o schimbare duhovnicească. Postirea începe cu postirea trupească și anume abținerea de la alimentele considerate „de dulce” (care ne dau dulceață, satisfacție, mulțumire) și acesta este doar postire sau înfrânare trupească, însă a posti lăuntric înseamnă a posti și cu sufletul prin înfrânare de la toate faptele cele rele, străduindu-ne să fim mai răbdători, mai blânzi, mai milostivi, mai iertători și înțelegători față de neputințele semenilor noștri. Prin postire, omul se pune la încercare atât din puncte de vedere fizic cât și sufletec, devenind astfel mai curajos, și, de ce să nu spunem - toți când am postit pentru prima oară unul din posturile mai lungi de peste an, ne-am pus întrebarea dacă o să putem sau nu posti tot postul - și Dumnezeu ne-a ajutat; am devenit astfel mai îndrăzneți în fapta cea bună, și am continuat cu celelalte posturi. Am reușit cu ajutorul lui Dumnezeu, și prin voința noastră să progresăm un pic; să ne străduim așadar, să continuăm să facem progrese și de ordin interior, prin conștiința noastră îndreptată necondiționat spre săvârșirea binelui și a ceea ce place lui Dumnezeu, și nu nouă personal (și aici mă refer la împlinirea voinței proprii, care nu este întotdeauna îndreptată spre bine) și oamenilor. Faptele noastre bune, să le punem numai înaintea lui Dumnezeu și nu înaintea oamenilor spre a primi laude din partea acestora și, Dumnezeu „Tatăl nostru Care vede în ascuns” (Matei 6,18) ne va răsplăti fiecăruia după faptele noastre.

De la început, Dumnezeu a înarmat primul om cu postul, asigurându-i prin post viața veșnică – lui Adam, Dumnezeu i-a poruncit să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și al răului : „Din toti pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”(Fac 2, 16-17). Neamplinand porunca, Adam a căzut, de aceea a fost izgonit din rai și doar prin moartea și Învierea Răscumpărătorului și Domnului nostru Iisus Hristos a mai putut să fie ridicat la viața cea veșnică. De aceea Postul Mare începe cu Izgonirea lui Adam din rai, îndemnându-ne să luăm aminte, că fără postul cel adevărat trupesc și sufletec și noi ne îndepărtăm de Dumnezeu, și cădem precum Adam. În Vechiul Testament vedem momente când aleșii lui Dumnezeu au postit, pentru ca Dumnezeu să li se reveleze: Moise a postit patruzeci de zile înainte de primirea Tablelor Legii, Ilie de asemenea, ninivitenii prin post și căință în numai trei zile au împlânzit mânia lui Dumnezeu pentru păcatele lor; Daniel, din groapa leilor a ieșit nevătămat prin post; la fel și cei trei tineri din Babilon, tot prin post au ieșit nevătămați din cuptor, strălucind mai tare decât focul. Însăși Fiul lui Dumnezeu a postit patruzeci de zile în pustiu, și, fiind ispitit de diavol a biruit pe acesta, arătând prin aceasta că postul ne este de mare trebuință. Când ucenicii Domnului nu au putut vindeca un demonizat și aceștia au întrebat pe Fiul lui Dumnezeu de ce ei nu au putut să-l vindece, Domnul Iisus Hristos a zis acestora: „acest neam de demoni nu iese decât cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21) arătând aici încă o dată importanța postului și a rugăciunii: postul alungă demonii.

Prin postire, omul primește harul lui Dumnezeu, trupul se ușurează, și sufletul se luminează și se înalță spre Creatorul său. Cel ce postește tainic, fără ca să arate semenilor săi că postește, așa cum Însăși Domnul Iisus Hristos ne învață, învață a-și lepăda sinele, și toate comorile pământești sau mai bine zis bunurile cele materiale, dar și slava deșartă, în favoarea comorilor celor veșnice. Cei legați de comorile pământești, de bunurile materiale și de slava deșartă, își leagă inima lor de acestea, și de acest adevăr ne încredințează Însăși Fiul lui Dumnezeu în evanghelia de astăzi: „Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Matei 6, 21). Să ne străduim așadar, să împlinim cuvântul Domnului care ne îndeamnă să ne adunăm comori în cer, acolo, unde putem avea folos în veșnicie de pe urma comorilor adunate.

Fie ca Postul Mare să ne aducă rod duhovnicesc, spre folosul nostru sufletec și spre mântuirea noastră, a tuturor, Amin.

Diac. Traian

Viețile Sfinților

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu.

Preacuviosului părintele nostru Alexie s-a născut la Roma, fiind singurul copil al patricianului Eufimian și al Aglaidei, care erau de neam nobil și bogați. Ajungând la vârsta potrivită, tatăl său i-a ales soție, pregătindu-i camera de nuntă. După căsătorie, când a intrat în camera de nuntă, în care se găsea soția lui, în loc să rămână acolo cu ea, și-a scos inelul său și dându-i-l și binecuvântându-o, a ieșit în ascuns din casă și a plecat îndată la Edesa. Și venind la biserica de aici, a rămas pe lângă ea timp de optsprezece ani, îmbrăcat cu haine sărace și zdrențuite, hrănindu-se din mila și îndurarea celor ce veneau la biserică. Mai târziu a plecat de acolo, căci nu se mai putea să rămână mai multă vreme ascuns, din cauza virtuților lui, fiindcă mulți, înțelegându-i viața lui virtuoasă, veneau mereu la el și-l stânjeneau, și a voit să se ducă în Tarsul Ciliciei, la biserica sfântului apostol Pavel, dar nu și-a putut împlini această dorință, deoarece corabia cu care călătorea, împinsă fiind de vânt, a fost îndrumată într-altă parte. Ajungând deci la Roma, a venit la casa părinților lui. Aici, nemaifiind cunoscut de nimeni, își petrecea viața înaintea porții casei sale, luat în derâdere și batjocorit de înșiși servitorii lui, pătîmind atât de mult, cât poate pătimi un om străin lipsit de orice îndrăzneală din partea unor oameni petrecăreți și gălăgioși. Când a simțit că i se apropie fericitul sfârșit, a cerut o bucată de hârtie și a scris pe ea cine este și unde s-a născut. Și a păstrat această hârtie la el, până când împăratul Onoriu, după o descoperire dumnezeiască, venind la el, l-a găsit dându-și duhul. Și rugându-se de el și luând de la el scrisoarea și citind-o în auzul tuturor, au cunoscut cu toții cele cu privire la el. Deci, toți fiind cuprinși de spaimă, au luat și au îngropat cu

cinste și cu mare cuviință sfințele lui rămășițe în biserica sfântului apostol Petru, moaștele lui răspândind după aceea miruri cu bun miros și vindecări tuturor celor ce se apropiau de ele. **Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pavel, care, pentru sfințele icoane, în foc s-a săvârșit. Tot în această zi, pomenirea precuviosului Teostirict Mărturisitorul, care în pace s-a săvârșit. Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Marin, care de sabie s-a săvârșit. Tot în această zi, pomenirea Sfântului Patrick, Episcopul și Iluminătorul Irlandei (383-461). Cu ale lor sfințe rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.**

Catehism

Ce este supunerea față de un conducător duhovnicesc?

Am vazut ca, pentru a scapa de robia patimilor si a capata libertatea si mantuirea, credinciosul trebuie sa-si supuna vointa sa legii morale. Dar vointa fiind din fire slaba si pentru a nu aluneca spre pacat, credinciosul dornic sa ajunga mai repede si mai sigur la desavarsire este indemnat sa renunte la vointa proprie si sa asculte fara sovaire de un indrumator duhovnicesc, care este in masura sa conduca sufletele, datorita experientei si inaintarii lui in viata morala. Sfatul ascultarii este cuprins in cuvintele Mantuitorului: „Oricine voieste sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea si sa-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Ascultarea de un indrumator duhovnicesc nu este o injosire a demnitatii omenesti, precum socotesc unii, ci, dimpotriva, o adevarata inaltare, potrivit cuvintelor Mantuitorului: „Cel ce se smereste pe sine se va inalta” (Luca 18, 14).

Mărgăritare Duhovnicești

Despre slava deșartă și pocăință. Dintre ganduri singur cel al slavei desarte lucreaza cu multe mijloace. El cuprinde aproape toata lumea si deschide usile tuturor dracilor, facandu-se ca un fel de tradator viclean al cetatii. De aceea el umileste foarte tare mintea pustnicului, umpland-o cu multe vorbe si lucruri si intinandu-i rugaciunile, prin care acesta se straduieste sa-si tamaduiasca toate ranile sufletului sau. Gandul acesta il fac sa creasca toti draci dupa ce au fost biruiti, ca printr-insul sa primeasca intrare din nou in suflet, si sa faca astfel cele mai din urma mai rele ca cele dintai. Din gandul acesta se naste si cel al mandriei, care a facut sa cada ca un sunet din ceruri pe pamant pecetea asemanarii si cununa frumusetii. Salta-te din el si nu zabovi, ca sa nu vindem altora viata noastra, nici petrecerea noastra, celor fara de mila. Pe acest drac il alunga rugaciunea staruitoare de a nu face sau zice cu voia nimic din cele ce ajuta blestematei slave desarte. *(Evagrie Ponticul)*

Cand vezi vreun gand ca-ti fagaduieste slava omeneasca, sa stii sigur ca-ti pregateste rusine. *(Marcu Ascetul)*

Cand vezi pe cineva indurerat de multe ocari, cunoaste ca, dupa ce s-a umplut de ganduri de-ale slavei desarte, secera acum cu scarba spicele semintelor din inima. *(Marcu Ascetul)*

Cel ce cugeta semet si cel ce iubeste slava desarta se insotesc cu placere unul cu altul. Caci cel dintai lauda pe iubitorul de slava desarta, care-i cade inainte slugarnic; iar celalalt mareste pe cel cu cuget semet, care-l lauda intr-una. *(Marcu Ascetul)*

Semnul pocaintei pline de grija sta in a ne socoti pe noi vrednici de toate necazurile vazute ce ni se intampla, ba inca de si mai multe.

Regula si chip, pilda si icoana de pocainta sa-ti fie tie mai inainte pomenitii sfinti osanditi de bunavoie si nu vei mai avea nevoie nicidecum de vreo carte in viata ta.

Aducerea aminte de moarte este o moarte de fiecare zi si un plans de fiecare ceas.

Tremurarea de moarte este semnul pacatelor nepocaite. (Teama de moarte este fireasca omului si isi are originea in neascultare).

Dupa cum painea este cea mai necesara dintre toate alimentele, tot astfel meditatiea asupra mortii intre toate celelalte indeletniciri. Cel ce voieste sa tina pururea in sine pomenirea mortii si a judecatii lui Dumnezeu dar s-a predat pe sine grijilor si imprastierilor lumesti, este asemenea celui ce inoata dar voieste sa-si ciocneasca palmele. Adevarata pomenire a mortii taie pofta de mancare, iar cand neinfrinarea la mancare a fost stavilita cu ajutorul smereniei, totodata sunt stavilite si patimile. Insensibilitatea inimii intuneca mintea, iar multimea mancarurilor seaca izvorul lacrimilor. Setea si privegherea necajesc inima, iar inima necajita varsa lacrimi.

Aspre celor lacomi la mancare si de necrezut celor trandavi le vor fi aceste cuvinte, dar barbatul faptuitor le va cerca cu sarguinta. Cel care le-a cunoscut prin cercare va rade de usurinta cu care a izbandit; cel care este inasa mereu in cautare fara a trece la fapte odata, inca si mai mahnit va fi. Inima care nu este indurerata de pacate face si mintea invartosata, adica ia omului sensibilitatea intelegerii starii sale. Cunoasterea de sine a omului este deci o chestie de simtire. Un om nesimtit nu se cunoaste cu adevarat.

Cine bea mult nu poate plange.

Mi-a povestit odata un calugar egiptean: "Infigandu-mi pomenirea mortii in simtirea inimii, am voit odata, determinat de o imperioasa nevoie sa dau putina mangaiere lutului, dar am fost impiedicat de pomenirea mortii ca de un judecator. Iar ceea ce era mai minunat, e ca voind sa alung pentru putin timp acea pomenire, nu mi-a fost cu putinta."

Un altul, deseori iese dintr sine prin aceasta cugetare asa incat facea impresia unui lesinat sau epileptic, ba cateodata il gaseau aproape fara suflare.

Cei ce cugeta la moarte, adaugand neincetat frica la frica, nu se odihnesc pana nu se va topi si insasi puterea oaselor.

Suprema valorificare a timpului este conditionata de intelegerea fiecărei zile ca stand la usa vietii de dincolo - a eshatologicului. "Carpe diem" - foloseste intens ziua - ca fiind ultima ce ne poate asigura viata eterna. Timpul este un dar de la Dumnezeu inasa si o datorie de a-l umple cu fapte daruite domnului cu sarguinta de a ne desavarsi. Nu

trebuie sa pierdem nici o clipa caci chiar de l-am folosi intreg, nu ne ajunge sa implinim toata datoria ce ne este data odata cu el.

Sa-ti fie intinderea in pat chip al zacerii tale in mormant si vei dormi mai putin. Desfatara de la masa sa-ti aduca aminte ca tu insuti vei servi drept hrana viermilor si nu te vei mai imbuiba. Nici cand te impartasesti de bautura apei, sa nu uiti de setea provocata de acea vampaie vesnica si negresit vei sili firea la cumpatara. Cand suferim necinstirea cinstita a indrumatorului care ne mostra, ne umileste si ne pedepseste, sa avem in minte infricosata sentinta a Marelui Judecator. Prosteasca tristete si amaraciune ce s-a semanat intre noi, cu blandetea si rabdarea o vom ucide ca si cu un palos cu doua ascutisuri.

Seara, la culcare si cand te scoli, fii mereu cu gandul la focul cel vesnic si nu vei mai fi stapanit de lenevie in randuiala ta. Cei ce-au dobandit plansul intru simtirea inimii si-au urat insasi viata lor ca una ce e plina de osteneala, pricinuitoare de lacrimi si de dureri. Iar de la trupul lor s-au intors ca de la un dusman.

Cand vedem la cei ce par sa planga dupa Dumnezeu manie si mandrie, sa socotim lacrimile lor potrivit lui Dumnezeu caci "ce partasie are intunericul cu lumina?" (II Cor. 6,15)

Rodul strapungerii mincinoase este inchipuirea de sine, iar al celei adevarate este mangaierea. Precum focul topeste trestia, asa lacrima topeste toata intinaciunea vazuta si gandita.

Parintii afirma ca este greu a deosebi, mai ales la incepatori care sunt lacrimile adevarate, acest lucru fiind acoperit de multe obscuritati si aparente. Ca ei spun ca lacrimile pot sa izvorasca din felurite pricini: din fire, de la Dumnezeu, din necazuri, din curvie, din laudare, din slava desarta, din dragoste, etc. Dupa ce prin frica de Dumnezeu ne-am scuturat de toate falsele pricini a lacrimilor, sa cautam a ne agonisi si lacrimile curate si sincere ale cugetarii la moarte, deoarece in acestea nu se afla nici inselaciune nici mandrie, ci dimpotriva, ele ne curata, ne sporesc dragostea fata de Dumnezeu, ne spala de pacate si ne elibereaza de patimi.

Nu crede izvoarelor de lacrimi inainte de curatirea desavarsita caci nu are crezare vinul stors de curand din teascuri.

Cel ce calatoreste in plansul neincetat dupa Dumnezeu nu inceteaza a prazni in fiecare zi, dar cel ce este intr-o permanenta sarbatoare; poate tocmai de aceea bunul acela plangator a spus suspinand: "Scoate din temnita sufletul meu." (Psalmi 141,7) ca sa se bucure in lumina Ta negraita.

Am vazut la unii plans si am vazut la altii alt plans din neputinta plansului. Acestia desi il au, se simt ca si cum nu-l au si prin nestiinta lor cea buna raman neajefuiti de el. Ei sunt cei despre care s-a zis: "Domnul intelegepteste orbii". (Psalmi 145,8)

Nimeni vietuind in pacate sa nu deznadajduiasca de sine, stiind ca plugaria schimba soiurile plantelor, iar ingrijirea sufletului prin virtute poate birui boli de tot felul. Exista o deznadejde din multimea de pacate, din povara constiinte, a intristarii de nesuportat si din pricina coplezirii sufletului din pricina multimii ranilor, si o scufundare a lui in adancul deznadejdii sub greutatea acestora. Si exista o deznadejde care ni se intampla din mandrie si din inchipuirea de sine, din pricina ca socotim caderea ce ni s-a intamplat sub demnitatea noastra. Cine ia seama, va afla in acestia aceasta stare: cel dintai se preda pe sine nepasarii, cel ce-al doilea nu mai are nadejde in nevointa, ambele fiind vatamatoare, pentru ca pe unul obisnuieste sa-l tamaduiasca infranarea si buna nadejde, iar pe al doilea smerenia si neosindirea celorlalti.

(Filocalie)

**PAROHIA ORTODOXĂ SFÂNTUL
EVANGHELIST MARCU (25 apr.) –**

TRENTO – ITALIA

Cod Fiscal 96064730227

e-mail: trento@mitropolia.eu;

chiesaortodossatn@yahoo.it;

internet: <http://episcopioa-italiei.it>

www.parohiatrento.it

Adresă: vicoło di San Marco, 1, 38100

Trento ITALIA

Tel 0039 0461 960894

Fax 0039 0461 1860855

CLERICII PAROHIEI

PAROH

Pr. Ioan Cătălin Lupăștean

Cel. 0039 348 5228599

catalinioan@libero.it

DIACONI

Gheorghe (Gigi) Manole

Cel. 0039 340 5048295

diac.ghe@gmail.com

Traian (Traian Octavian Baniță)

Cel. 0039 347 3522604

octavianbanita@yahoo.it

Adunarea Protopopială a Protopopiatului Triveneto II.

Cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Siluan, joi, 14 martie 2013 a avut loc Adunarea Protopopială din luna martie a Protopopiatului Triveneto II.

Au participat: protopopul Gabor Codrea, preotul Vladimir Pavlescu de la parohia Verona 2, preoții: Gheorghe Verzea, Costel Evghenie Calanciuc și diaconul Nicolae Ticiu de la parohia Padova 1, preotul Claudiu Savin de la parohia Rovigo, preotul Cristian Mănăsturean de la Parohia Bassano del Grappa, preotul Ioan Lupășteanu și diaconul Gheorghe Manole de la parohia Trento, preotul Neculai Postolache de la parohia Camposanpiero și preotul Mihail Ursachi de la parohia Legnago.

Tema conferinței ținute de părintele Claudiu Savin a fost: Starea Imperiului Roman înaintea Edictului de la Milano (313)".

În cadrul Adunării au fost discutate probleme de ordin pastoral-misionar, social și administrativ. Astfel, s-au stabilit responsabilii la nivel protopopial cu: cateheză și misiune (pr. Gheorghe Verzea), cultură (pr. Claudiu Savin), tineret (pr. Cristian Mănăsturean), social (pr. Ursachi Mihail), relații inter-ortodoxe și dialog ecumenic (pr. Gabor Codrea), informare (pr. Ioan Lupășteanu).

De asemenea, s-au stabilit data și locația Taberei de vară pentru copiii din Protopopiat și s-a luat decizia ca parohiile din Protopopiat să susțină financiar o parohie săracă din cadrul Episcopiei noastre.